

socialpsykiatrien. Der er heller ikke tal, der tyder på, at presset generelt er øget på de tilbageværende psykiatriske sengepladser for voksne. Løsningen for de sindslidende er ikke nødvendigvis at fastholde dem i en hospitalsseng langt væk fra venner og bekendte. Der gælder det netop om, at der kommer mere sammenhæng i de eksisterende tilbud, og at vi forbedrer de eksisterende tilbud.

Kl. 11.00

Så tilbage til socialpagten, fordi det jo bliver nævnt, at hjemløses problemer kan blive løst, ved at vi ratificerer den reviderede socialpagt.

For det første vil jeg gerne understrege, at den danske lovgivning allerede er i overensstemmelse med artikel 31 i socialpagten. Artikel 31 forpligter de parter, der har underskrevet pagten, til at arbejde for at fremme adgangen til bolig af en rimelig standard. Artiklen forpligter også parterne til at arbejde for at gøre boligpriserne mere tilgængelige for borgere uden tilstrækkelige ressourcer. Og det er jo lige præcis, som jeg har været inde på, det, regeringen gør ved arbejdet for at fremme byggeriet af flere almene boliger.

Artiklen forpligter også aftaleparterne til at forebygge og mindske hjemløshed, og, som nævnt, det gør vi jo også.

Med hensyn til spørgsmålet om ratifikation af socialpagten vil jeg blot kort sige, at vi er i gang med overvejelserne om, hvad en ratifikation vil betyde for den danske lovgivning og især for det danske arbejdsmarked. Men igen vil jeg gerne understrege, at ratifikationen af socialpagten altså ikke betyder noget i forbindelse med at løse hjemløseproblemet, det gør de konkrete initiativer.

Så vi er i fuld gang med en lang række konkrete initiativer for at afhjælpe hjemløses problemer. Vi gør en markant indsats for de udsatte, og det er den linje, der vil fortsætte, og derfor er det helt overflødigt med beslutningsforslag nr. B 57.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først kan jeg ikke lade være med at undre mig, når ministeren taler så varmt om projektet med »skæve« boliger, og at der skal være plads til, at folk bor på en anden måde, samtidig med at regeringen er i gang med at tvangsnormalisere Christiania, så vi risikerer, at man der ikke længere har plads til, at folk kan bo på en anden måde.

Det, jeg egentlig gerne vil spørge til, er med hensyn til det tidligere punkt om støtte- og kontaktpersoner. Der sagde ministeren på et tidspunkt, at man ikke vidste, hvorfor folk blev sat ud af deres boliger. Der vil jeg bare høre, om ministeren har overvejet, at når folk ikke betaler deres husleje, så er det, fordi de ikke har råd til at betale deres husleje.

Hvis folk har penge til at betale husleje, så vil de normalt også gøre det, når de bliver rykket og tvunget, altså truet med at blive sat ud af boligen. Det er ikke noget, man sådan bare gør for sjov, eller fordi der lige er et forbigående problem. Det er, fordi man simpelt hen ikke har råd til at betale huslejen. Har ministeren overvejet, at det kunne være årsagen?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det kan sagtens være årsagen, at man ikke har råd til at betale sin husleje. Årsagen kan også være, at man har fundet sig en lejlighed, som viser sig at være alt for dyr, eller at ens økonomiske forhold ændrer sig, så man ikke længere har råd til at betale den husleje, man hidtil har betalt. Der kan også være andre ting, der gør sig gældende, noget med overholdelse af husordensregler, og hvad ved jeg. Der kan være mange forskellige ting, der kan gøre sig gældende i en udsættelsessag.

Sagen er bare, at der i dag ikke findes nogen dokumentation, nogen statistik over, hvad det er, der gør sig gældende. Og vi ved heller ikke, hvor de, der bliver udsat af deres boliger, så ender henne, om de kommer til at bo hos venner og bekendte eller på gaden, eller om de får hjælp fra kommunen til at få anvist en bolig, de så kan betale huslejen til.

Det er jo den viden, som jeg nu indhenter hos kommunerne, og derfor har jeg skrevet til kommuner, som har mange sager om udsættelse af personer, ligesom jeg også har skrevet til nogle kommuner, som viser sig at have ganske få sager, for at høre, hvad der gør sig gældende dér.

Det, der jo er vigtigt at finde ud af, er, om kommunerne bruger de redskaber, der er i dag, om de ved noget om, hvor folk ender henne efter en udsættelsessag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Når ministeren nu ikke vil lytte til alt det, der er kommet, så er det da glædeligt, at ministeren så